

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 24 APRIL 2006
het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. DE 66.LA.102948/04/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

op _____, zonder beroep, geboren te _____
op _____, wonende te _____;

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 februari
2004 tot en met 29 februari 2004 (stuk 8):

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-3°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het
decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de
bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder
voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, verni-
etiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van
schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand
gehouden,
door zonder stedenbouwkundige vergunning hoogstammige bomen te hebben gev-
eld, alleenstaande, in groeps- of lijnverband, voorzover ze geen deel uitmaken van
met bomen begroeide oppervlakten in de zin van artikel 3 § 1 e § 2 van het bosde-
creet van 13 juni 1990.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°,
2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de han-
delingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de
ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het vellen van zes populieren (stuk 6)

gelegen in woongebied zonder verdere planologische voorschriften (stuk 4)

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het mis-
drijf is, zijnde:
ligging:

Hoge beroep door
Hoge beroep door het Openbaar Ministerie tegen
tegen alle beschikkingen en 5 mei 2006 -
op 8 mei 2006 -

aard en oppervlakte: bouwgrond, 43 a 30 ca
wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te _____ op _____, wonende te _____

die de eigendomstitel heeft verkregen uit hoofde van de nalatenschap van
overleden te _____ op _____

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 14 oktober 2005 werd betekend aan de beklagde door afgifte van een afschrift aan de politie van zijn woonplaats;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te _____ op 19 oktober 2005 onder de referte _____ zodat voldaan is aan de voorwaarde gesteld door artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het ontvangsbewijs waaruit blijkt dat de beklagde op 17 oktober 2005 het hem bestemde exploitatieontvangstbewijs ontving ;
- het zittingsblad van 12 december 2005 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 27 februari 2006 ;
- het zittingsblad van 27 februari 2006 waarbij de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 27 maart 2006 ;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 27 maart 2006, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad genomen:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van _____ substituut procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis;
- de **beklaagde** _____ n haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar raadsman mr. _____ advocaat te _____

1. Beknopt overzicht feiten zoals die blijken uit het strafdossier

1.1

Op klacht van _____ werd vastgesteld dat in februari 2004 alleenstaande hoogstammige bomen werden gerooid te _____ op een perceel eigendom van de beklagde. De beklagde erkende dat de populieren werden gerooid en verklaarde (stuk 8, strafdossier): *"Het is inderdaad juist dat ik enkele populieren heb uitgedaan op mijn eigendom.*

Dit was rond de periode van februari 2004 en na een hevige storm. Na deze storm stelde ik vast dat een drietal populieren, welke rot waren, een gevaar vormden. Zij hielden over de omheining en de straat. Ik had hiervoor de brandweer opgebeld, doch omdat dit pas na een dag of drie na de storm was hebben zij niets meer willen doen. Ik verkeerde ook in de mening dat de vergunning welke mij was afgeleverd in 1984 nog steeds geldig was en daarom deed ik dan ook geen nieuwe aanvraag (...)".

1.2

De brandweercommandant van [redacted] vestigde dat de beklaagde hen met dat verzoek had gecontacteerd, doch de populieren en hoge sparren vormden volgens hem geen enkel gevaar voor buitenstaanders en het kwam er op neer dat zij de bomen wou laten rooien op kosten van de gemeente (stuk 17, strafdossier).

1.3

Door het college van burgemeester en schepenen van [redacted] werd bij brief dd. 8 februari 2005 (stuk 21, strafdossier) een herstellvordering ingesteld strekkende tot het herstel in de oorspronkelijke toestand wat impliceert:

- het aanplanten van het groenscherm zoals voorzien op het goedgekeurd verkavelingsplan [redacted] beslissing bestendige deputatie dd. 25 juli 1986);
- het heraanplanten van het resterende gedeelte van het perceel dat niet begrepen is in de goedgekeurde verkaveling en dit ter vervanging van de illegaal gekapte waardevolle onderbeplanting;
- het uitvoeren van de beplanting met streekeigen bomen en heesters.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sloot zich bij brief dd. 27 juli 2005 (stuk 46, strafdossier) bij de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen aan en vorderde tevens een dwangsom van 50,00 euro per dag, evenals om hem te machtigen tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak.

1.4

Geconfronteerd met de herstellvordering stelde de beklaagde aan de verbalisanten dat niemand haar moest zeggen wat zij op haar eigendom moest doen en dat zij dit zelf wel zou beslissen. Zij was niet bereid hierover een verklaring af te leggen (stuk 44, strafdossier).

1.5

Uit aanvullende onderzoek na dagvaarding bleek onder meer dat:

- de gekapte bomen destijds werden geplant door de op 14 februari 1979 overleden echtgenoot van de beklaagde;
- de bomen voorwerp van de kapvergunning van 1984 op 14 februari 1984 al kaprijp waren (met verwijzing naar stuk 39, strafdossier) en een gemiddelde stamontrek van 140 cm hadden;
- de thans betrokken bomen werden afgezaagd op een 15 à 20 cm boven de grond en de diameter van het zichtbare vlak van de bomen ongeveer 70 cm bedroeg;
- op de plaats van de bomen en in dezelfde lijn, thans vier fruitboompjes

geplant werden.

2. Gegrondheid strafvordering

2.1 Standpunt verdediging

De verdediging wierp in termen van pleidooien en in een op de terechtzittingen van respectievelijk 12 december 2005 en 27 maart 2006 neergelegde schriftelijke conclusie de volgende argumenten op:

- zij behoefde geen vergunning;
- het betrof een noodkapping;
- zij beschikte over een vergunning dd. 5 april 1984 voor het ontbossen onder voorwaarde deze ontbossing te beperken tot de kaprijke populieren met heraanplanting.

2.2 Beoordeling rechtbank

De rechtbank kan de stelling van de verdediging geenszins onderschrijven:

- Er was geen sprake van een noodkapping, zoals ook blijkt uit de inlichtingen die bij de brandweercommandant werden ingewonnen. Dit standpunt blijkt de verdediging trouwens niet te handhaven, gezien op de terechtzitting dd. 27 maart 2006 gesteld werd dat er wel een vergunning voorhanden was.
- Er was geen sprake van een vergunning. De beklaagde kan zich niet meer beroepen op de vergunning van 1984 die duidelijk vervallen was een geen betrekking had op de betrokken bomen. Het standpunt van de verdediging dat de vergunning niet kon vervallen, gezien de voorwaarde van de vergunning omtrent de kaprijke bomen en het feit dat de werken zouden zijn gestart, is niet houdbaar en bovendien niet ernstig. De vergunning van 1984 hield een vergunning tot het rooien van de kaprijke bomen in, m.a.w. enkel de kaprijke bomen mochten dan gerood worden. De vergunning stelt niet dat het ontbossen en rooien zou mogen geschieden *naargelang* de bomen kaprijp werden. De vergunning op die wijze interpreteren zou betekenen dat a.h.w. een eeuwig durende vergunning verleend zou worden, wat duidelijk niet strookt met de bedoeling van de (opeenvolgende) stedenbouwwetgeving. Dit zou tevens tot de onduidelbare situatie leiden dat de aanvrager van een vergunning, eenmaal een vergunning verkregen, deze naar eigen voorkeur zou kunnen invullen.

De feiten voorwerp van de enige tenlastelegging zijn dan ook afdoende bewezen.

2. Straftoemeting

2.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoe-

stand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

2.2

De door de beklaagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagde zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mag laten prevaleren. In beginsel is enige gestrengheid in de bestraffing dan ook vereist.

2.3

De beklaagde is thans jaar. Zij is zonder beroep en beschikt over een onberispelijk strafrechtelijk verleden, wat nog enige mildheid toelaat.

2.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

2.5

Het opleggen van de in het dispositief van dit vonnis bepaalde geldboete maakt een passende bestraffing uit, die voldoet aan de vermelde doeleinden van de straftoemeting.

3. Herstelvordering

3.1

Door het college van burgemeester en schepenen van en naderhand de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd een herstellvordering ingeleid strekkende tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, zoals hiervoor vermeld (1.3).

3.2

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwending. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluit-

tend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, *www.cass.be*). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens recente en door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtpraak (Cass. 15 juni 2004, *www.cass.be*, met conclusie - rolnummer en nummer zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld. Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, *www.cass.be*). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt.

3.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enige tenlastelegging een einde te stellen en legt aan de beklaagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissingen werden genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werden uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd.

3.5

Door het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 50,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel.

3.6

Artikel 198*bis* van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals ingevoegd door artikel 11 van het voormelde decreet van 4 juni 2003, bepaalt dat de regels inzake het in te winnen eensluitend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid pas in werking treden nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd. Op 16 december 2005 werd het huishoudelijk reglement goedgekeurd.

De rechter *kan* ingediende vorderingen voor bouwinbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 en die nog niet voor eensluitend advies aan de HRH werden voorgelegd, alsnog voor advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voorleggen. Het betreft dus een mogelijkheid en geen verplichting voor de strafrechter.

Waar de Hoge Raad voor het Herstelbeleid ook bevoegd is om een eensluitend advies te verlenen over de opstarting van de ambtshalve uitvoering van het vonnis of arrest door de stedenbouwkundig inspecteur, acht de rechtbank het niet aangewezen thans dit advies in te winnen. Dit zou bovendien de afhandeling van de zaak nodeloos vertragen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 44;
 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99, § 1-3°, 146 al. 1-1° en laatste lid, 147, 149, 204;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

VERKLAART de beklaagde schuldig aan de feiten
voorwerp van de enige tenlastelegging;

VEROORDEELT de beklaagde voor de feiten voor-
werp van de enige tenlastelegging tot een **geldboete van TWEEHONDERD**
(200,00) euro, vermeerderd met 40 deciemmen (x 5), gebracht op 1.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de
beklaagde uitgesproken geldboete van 1.000 euro
kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

SPREEKT in hoofde van de beklaagde de verplich-
ting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 deciemmen verhoogd,
137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het
Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT aan de beklaagde een vergoeding op van
25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950
houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagde tot de aan de zijde
van het openbaar ministerie gevallen kosten begroot op 82,79 euro.

BEVEELT de veroordeelde op vordering van het
college van burgemeester en schepenen van de gemeente Denderleeuw en de
gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het **herstel in de oorspronkelijke**
toestand van het onroerend goed gelegen te kada-
straal binnen een termijn van één jaar vanaf
het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis, namelijk door:

- het aanplanten van het groenscherm zoals voorzien op het goedgekeurd ver-
kavelingsplan (beslissing bestendige deputatie dd. 25 juli
1986);
- het heraanplanten van het resterende gedeelte van het perceel dat niet
begrepen is in de goedgekeurde verkaveling en dit ter vervanging van de ille-
gaal gekapte waardevolle onderbeplanting;
- het uitvoeren van de beplanting met streekeigen bomen en heesters.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de
voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen
van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur
ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zullen kunnen voorzien over-
eenkomstig artikel 153 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organi-
satie van de ruimtelijke ordening;

ZEGT voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen
van en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur
door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van 200,00
euro per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
VIERENTWINTIG APRIL TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-Procureur des Konings;;
griffier.